Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 39

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΟΔΟΥ

Λοιπὸν τὸ κακούργημα θὰ ἐτελεῖτο;

Εἰς τὴν στήλην τῶν ναυτικῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων, θ' ἀνεγράφετο ἀρά γε καὶ ὁ «Γοργὸς» μεταξὺ τῶν πλοίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καταποντίζονται ἀδιανδρα καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τί ἀπέγιναν; Ἦτο ἄρα γε ἀποφασισμένον ὑπὸ τῆς Μοίρας εἰς μάτην νὰ τὸν ἀναζητοῦν,—ἐνῶ μὲ ἄλλο ὄνομα, μὲ ἄλλην σημαίαν, μὲ ὀλίγας μεταβολὰς εἰς τὸν ἐξαρτισμόν, ὁ πλοίαρχος Μάρκελ θὰ ἐπανήρχιζε τὰ πειρατικά του ταξείδια ἀνὰ τὸν Εἰρηνικόν;...

Ἡ παρουσία τοῦ νεοελθόντος ναυτικοῦ δὲν προσέδιδε καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Καὶ ἦσαν μὲν τώρα ἕνδεκα τὸν ἀριθμὸν οἱ ἐπιβάται, ἐνῶ ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἦσαν παρὰ δέκα μόνον· ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχαν τὸ πλεονέκτημα ὅτι θὰ ἔκαμναν αἰφνιδίως τὴν ἐπίθεσιν. Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιταχθῇ ἀποτελεσματικὴ ἀντίστασις εἰς αὐτοὺς τοὺς ρωμαλέους ἄνδρας, τοὺς συνειθισμένους εἰς τὴν αἱματοχυσίαν; Ἄλλως τε, ἡ σφαγὴ θὰ ἐγίνετο τὴν νύκτα... Τὰ θύματα θὰ ἔπιπτον νεκρά, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου των. Νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸ ἔλεος αὐτῶν τῶν ἀθλίων;... Μάταιος κόπος! Ἔλεος δὲν ὑπῆρχε...

Οὕτω τὰ σχέδια τοῦ κακούργου θὰ ἐπιτύγχανον μέχρι κεφαλῆς. Ὁ πλοῦς ἀνὰ τὰς Ἀντίλλας δὲν τὸν εἶχε προδώσει, καὶ ἡ τελευταία του προσέγγισις εἰς τὴν Βαρβάδος ἤξιζε δι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ἑπτὰ χιλιάδας λίρας χωρὶς νὰ συνυπολογισθῇ καὶ τὸ φιλοδώρημα, τὸ ὁποῖον ἔλαβαν ἀπὸ τὴν κυρίαν Κῆτλεν Σέϋμουρ...

Ὁ ναυτικός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν «Γοργόν», ὠνομάζετο Οὔιλ Μίτζ. Ἦτο εἰκοσιπέντε μόνον ἐτῶν, — πέντε μόλις ἔτη μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Ρογῆρον Χινσδαίλ, τὸν Λουδοβίκον Κλωδιὼν καὶ τὸν Ἀλβέρτον Λοῦβεν.

Ὁ Οὔιλ Μίτζ, μέτριος τὸ ἀνάστημα, χειροδύναμος καὶ καλοκαμωμένος, ἐλαφρὸς καὶ εὐκίνητος ὅσον ἀπαιτεῖ τὸ ἐπάγγελμά του ἀρμενιττοῦ, παρουσίαζεν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα τῆς ἐν ἰσότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας. Ἦτο πρὸς τούτοις νέος εὐγενοῦς τοὺς τρόπους καὶ χρηστὸς τὰ ἤθη, μὲ ἀνεπίληπτον διαγωγήν, θρῆσκος εἰς τὸ ἔπαρκον. Ποτὲ δὲν εἶχε τιμωρηθῇ, καὶ κανεὶς δὲν ἐδείκνυεν ὅσην αὐτὸς εὐπείθειαν καὶ περισσότερον ζῆλον εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν. Καταταχθεὶς εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ἀπὸ ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν ὡς ναυτόπαις, ἔγινε διαδοχικῶς μαθητευόμενος, ναύτης καὶ τέλος ὑπονάυκληρος. Ἦτο ὁ μοναχογυὸς τῆς κυρίας Μίτζ, χήρας ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, ἡ ὁποία κατεῖχεν ἐμπιστευτικὴν θέσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ.

Μετὰ τὸ τελευταῖόν του ταξείδιον εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ὠκεανίας, ὁ Οὔιλ Μίτζ ἔμεινε δύο μῆνας πλησίον τῆς μητρός του. Ἡ κυρία Κῆτλεν Σέϋμουρ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ αὐτοῦ νέου. Μὲ τὰς σχέσεις της, ἐπέτυχε νὰ τῷ δοθῇ ἡ θέσις τοῦ ὑπονάυκλήρου εἰς ἓν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐφόρτωνεν εἰς Λίβερπουλ διὰ τὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ Οὔιλ Μίτζ, ἔχων καλὰς πρακτικὰς γνώσεις τῆς ναυτιλίας, ζῆλον καὶ εὐφυΐαν, θὰ προώδευε καὶ θὰ ἐλάμβανε βραδύτερον τὴν θέσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν. Τέλος ἦτο γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός, καὶ εἶχε τὴν ἀτάραχον ψυχραιμίαν καὶ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, προτερήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε βεβαίως

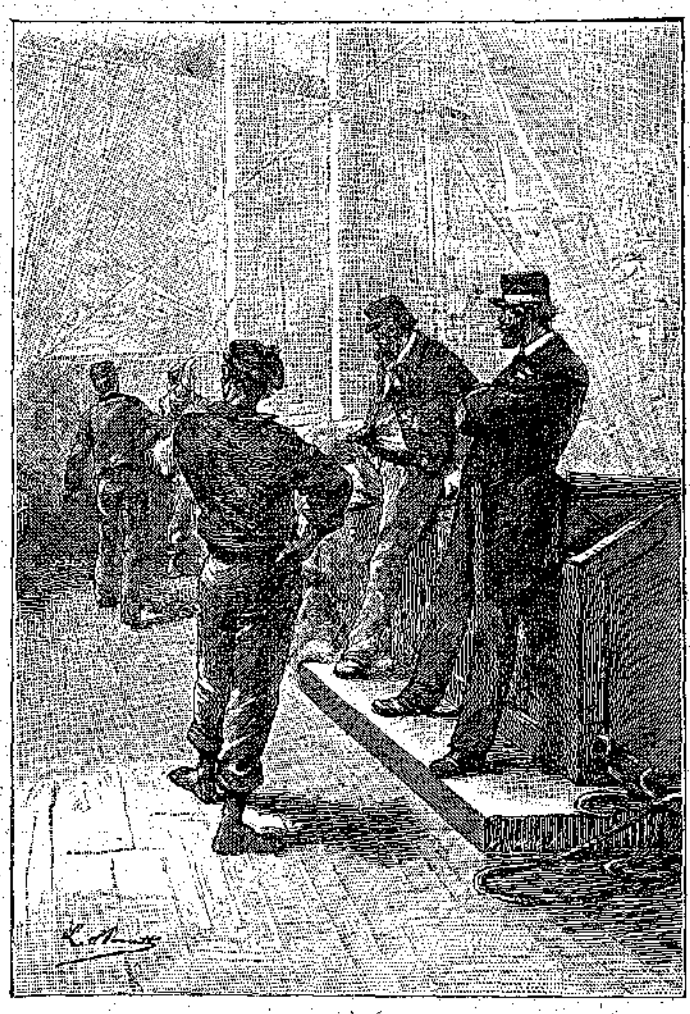

« Ἔ! νὰ κ' ἕνας νεοσύλλεκτος.» (Σελ. 306, στήλ. β'.)

ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τοὺς ναυτικούς.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπερίμενεν εἰς τὴν Γεφυρόπολιν εὐκαιρίαν νὰ μεταβῇ εἰς Λίβερπουλ, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἦλθε καὶ ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα. Ἐσκέφθη τότε ἡ κυρία Σέϋμουρ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ταξεῖδι τοῦ νεαροῦ προστατευομένου της. Ἐπρόκειτο λοιπὸν ὁ Οὐίλ Μίτζ νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν ὑπὸ ὅρους λίαν εὐχαρίστους, ἀφοῦ μάλιστα τὸ τρίτον διηυθύνετο ἀκριβῶς εἰς τὸν λιμένα, ὅπου εὑρίσκετο τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε ναυτολογηθῇ, δηλαδὴ εἰς τὴν Λίβερπουλ. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων καὶ οἱ νεαροί του σύντροφοι θὰ ἐπήγαιναν σιδηροδρομικῶς εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ εἰς τὴν Ἀντιλιανὴν Σχολήν, ὅπου πλέον θὰ τους ἔκαμναν τὴν πρέπουσαν ὑποδοχήν.

Ἄλλως τε ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν ἐσκόπευε νὰ μείνῃ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια εἰς τὸ ταξεῖδι. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρῃ καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸν ἀντικαταστάτην διὰ τὸν ναύτην, τὸν ὁποῖον εἶχε χάσῃ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Κόρκ.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 21 Σεπτεμβρίου, ὁ Οὐίλ Μίτζ εἶχε φέρῃ τὸν σάκκον του εἰς τὸν «Γοργόν», ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὴν κυρίαν Σέϋμουρ καὶ ἐφίλησε τὴν μητέρα του. Ἡ ἀγαθὴ μάλιστα πυργοδέσποινα τὸν ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῇ ἓν μικρὸν φιλοδώρημα, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἐπέτρεπε ν' ἀναμείνῃ εἰς Λίβερπουλ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλοίου του.

Ἂν καὶ δὲν ἦσαν κατειλημμέναι ὅλαι αἱ κλίναι τοῦ διαμερίσματος τοῦ πληρώματος, ἐν τούτοις ὁ Χόρρης Μάρκελ ἐπροτίμησε νὰ μὴ βάλῃ τὸν Οὐίλ Μίτζ μαζὶ μὲ τοὺς ἐτικούς του ναύτας. Ἐφοβεῖτο μήπως τῷ γίνῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του. Ἔμεινεν ἀκόμη εἰς θαλαμίσκος κενὸς εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὁ νέος ἐπιβάτης ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ἀμέσως.

Ὅταν ἦλθεν ὁ Οὐίλ Μίτζ εἰς τὸ πλοῖον, εἶπε πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ:

— Πλοίαρχε Πάξτων, ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ χρήσιμος στὸ καράβι... Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, καὶ ἂν θέλετε, θὰ κόμω βάρδια κ' ἐγώ.

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ Χόρρης Μάρκελ.

Ὅταν ὅμως εἶδεν ὁ Οὐίλ Μίτζ καλλίτερα τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, δὲν ἐσχημάτισε καλὴν ἰδέαν. Ἦτο μὲν ἀμεμπτος ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ σκάφους, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ὅπου ἐκαθρεπτίζοντο τόσα ἄγρια πάθη, αἱ βλοσυραὶ ἐκεῖναι φυσιογνωμίαι μὲ τὴν κακῶς ὑποκρυπτομένην δολιότητά των, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τῷ ἐμπνεύσουν ἐμπιστοσύνην. Διὰ αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἔχῃ πολλὰς φιλίας μὲ τὸ πλήρωμα.

Ἀλλ' ἡ φήμη τοῦ Πάξτων ὡς καλοῦ ναυτικοῦ εἶχε φθάσῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας προτοῦ ἀκόμη καταπλεύσῃ ὁ «Γοργὸς»· ἐκτὸς δὲ τούτου, ὅσον καιρὸν ἔμειναν εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ, οἱ νεαροὶ ἐπιβάται εἶχαν κάμῃ μέγιστα ἐγκώμια διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὴν ἱκανότητά του, τῆς ὁποίας δείγματα ἔδωκεν, ὅταν ἐνέσκηψεν ἡ θύελλα ἀνοικτὰ ἀπὸ τὰς Βερμούδας. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν πρωτοῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐξαλειφθῇ.

Ὅταν ὁ Κόρτης ἔμαθεν ὅτι ὁ Οὐίλ Μίτζ εἶχε προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, εἶπε πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ καὶ τὸν Τζὼν Κάρπεντερ:

—Ἔ! νὰ κ' ἕνας νεοσύλλεκτος, ποῦ δὲν τὸν ἐλογαριάζαμε καθόλου!... θαλασσινὸς πρώτης, γιὰ ν' ἀλλάζῃ μὲ σένα βάρδια, Τζών...

— Ἄξιος νὰ τὸν βάλῃς στὸ τιμόνι καὶ νὰ ξενοιάσῃς!... ἐπροτάθεσε μὲ εἰρωνικὸν ἐπίσης τόνον ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Μὲ τέτοιον τιμονιέρη, δὲν φοβᾶσαι παρατιμονιές, καὶ ὁ «Γοργὸς» θὰ πάῃ γραμμὴ στὴ Λίβερπουλ...

— Ὅπου ἡ ἀστυνομία εἰδοποιημένη, ὁπωσδήποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόρτης, θὰ μας καλοδεχθῇ μὲ ὅλην τὴν τιμὴν καὶ τὴν περάτα ποὺ μας πρέπει...

— Νὰ λείψουν τ' ἀστεῖα, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ ὁ καθένας ἂς προσέχῃ τὴ γλῶσσά του γιὰ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες ἀκόμα.

— Ἀφοῦ μάλιστα, παρετήρησεν ὁ ναύκληρος, αὐτὸ τὸ δελφινάκι ἐκεῖ μοῦ φάνηκε πὼς μας ἐλύτταζε κάπως παράξενα...

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, λίγα λόγια μοῦζί του, ἂν γυρέψῃ νὰ πιάσῃ κουβέντες!... Καὶ προσοχὴ μὴν τύχῃ καὶ ξεναρχίσῃ ὁ Μόρδεν ὅ,τι εἶχε κάμῃ στὴν Ἁγία Λουκία.

— Μπᾶ! εἶπε τελευταῖος ὁ Κόρτης, ἅμα δὲν πιῇ ὁ Μόρδεν, εἶνε ἀμίλητος σὰν ψάρι, καί, ἐννοεῖται, δὲν θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ πιῇ πρὶν πιοῦμε ὅλοι μας εἰς ὑγείαν τοῦ πλοιάρχου Μάρκελ!

Ἄλλως τε ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν ἐφαίνετο ἔχων διάθεσιν νὰ πιάσῃ κουβέντες μὲ τοὺς ναύτας τοῦ «Γοργοῦ». Ἅμα ἦλθε, ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμίσκόν του περιμένων τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐπιβατῶν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἐβοήθησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἄπαρσιν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ταξειδίου, ὁ Οὐίλ Μίτζ συνήντησεν εἰς τὴν πρύμνην ὅ,τι δὲν εἶχεν εὕρῃ εἰς τὴν πρώραν τοῦ πλοίου, — καλὰ παιδιὰ καὶ νέους ἐνδιαφερομένους δι' αὐτόν. Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Μάγνον Ἄνδερς ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χαράν, διότι ἠμποροῦσαν νὰ 'μιλοῦν ναυτικὰ μὲ ἀάληθινὸν ναυτικόν».

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἀνέβη νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ κατάστρωμα καπνίζων τὴν πίπαν του.

Ὁ «Γοργὸς» εἶχεν ἀνοικτὰ τὰ μεγάλα του πανιά, τὲς γάμπιες καὶ τοὺς πτπαφίγκους του. Τὸ σωστὸν ἦτο νὰ λοξοδρομήσῃ πολὺ πρὸς τὰ βορειανατολικά, οὕτως ὥστε νὰ περάσῃ ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τῆς Βαχάμας, πέραν ἀπὸ τὸς Ἀντίλλας, καὶ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ μέγα ρεῦμα τοῦ Μεξικανικοῦ Κόλπου, τὸ ὁποῖον διευθύνεται πρὸς τὴν Εὐρώπην. Διὰ αὐτὸ ἐξεπλάγη ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἔπλεε πρὸς τὰ νοτιανατολικά, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ πλοίαρχος εἶχε τοὺς λόγους του διὰ νὰ κάμῃ ἔτσι, καὶ δὲν ἦτο δουλειὰ τοῦ Οὐίλ Μίτζ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Ἐσκέφθη ἄλλως τε ὅτι ὁ «Γοργὸς», ἀφοῦ ἔκαμνεν 50 ἢ 60 μίλια, θὰ ἄλλαζε διεύθυνσιν καὶ θὰ ἔπλεε πρὸς τὰ βορειανατολικά.

Δὲν εἶχεν ὅμως αὐτὸν τὸν σκοπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Εἶχεν ὁρίσῃ τὴν πορείαν του πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ συχνὰ ἐπήγαινε νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ὁ πηδαλιοῦχος ἐκράτει πάντοτε τὸ πλεῖον πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Μάγνος Ἄνδερς, καὶ δύο-τρεῖς ἄλλοι συμμαθηταί των, εἶχαν ἀρχίσῃ τὴν συνομιλίαν μὲ τὸν νέον ναυτικόν. Ἐπεριπατοῦσαν μαζὶ τοῦ πότε εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ πότε ἐπάνω στὸ κάστρο. Τὸν ἐρωτοῦσαν πράγματα σχετικὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, — τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ κάμουν ἕως τότε μὲ τὸν ἀκοινώνητον πλοίαρχόν των. Τοὐλάχιστον ὁ Οὐίλ Μίτζ ἀπεκρίνετο προθύμως εἰς τὰς ἐρωτήσεις των καὶ εὕρισκε τέρψιν εἰς τὴν συνομιλίαν των, βλέπων τὴν κλίσιν ποὺ εἶχαν διὰ τὰ θαλασσινὰ ζητήματα.

Καὶ ἐν πρώτοις, ποῖα μέρη εἶχεν ἐπισκεφθῇ, ὅταν ἐταξείδευσε μὲ τὰ πολεμικὰ καὶ μὲ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα;

—Μικροί μου κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ταξειδεύω δώδεκα χρόνια τώρα, δηλαδὴ ἀπὸ μικρὸ παιδί...

— Κ' ἐπεράσατε πολλὲς φορὲς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικόν; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Πολλὲς φορές, καὶ μὲ ἱστιοφόρα καὶ μὲ ἀτμόπλοια.

— Ἐπήγατε καὶ μὲ πολεμικά;... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Μαλιστα, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὅταν ἡ Ἀγγλία ἔστειλεν ἕνα ἀπὸ τοὺς στόλους της εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πετσιλῆ.

— Ἐπήγατε καὶ στὴν Κίνα!... ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὸν θαυμασμόν του πρὸς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶχε πατήσῃ τὰ χώματα τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

— Μάλιστα, κύριε Ρενώ, καὶ σᾶς βεβαιῶ, δὲν εἶνε δυσκολώτερον τὸ ταξεῖδι τῆς Κίνας ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῶν Ἀντιλλῶν.

— Καὶ μὲ ποῖον πλοῖον ἐπήγατε;... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ.

— Μὲ τὸ εὔδρομον θωρηκτὸν «Σημαία», ὅπου εἶχεν ὑψώσῃ τὸ σημά του ὁ ὑποναύαρχος Χάρρης Οὐῶλκερ.

— Καὶ ἤσθε ναυτόπαις τότε βέβαια.. ἐπρόσθεσεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Μάλιστα... ναυτόπαις.

— Καὶ εἶχε μεγάλα κανόνια ἡ «Σημαία»; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Παραπολὺ μεγάλα... τῶν εἴκοσι τόνων.

— Τῶν εἴκοσι τόνων! ἐπανέλαβε ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Καὶ ἐφαίνετο πόσον ὁ ἀτρόμητος αὐτὸς μικρὸς θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἠδύνατο ποτὲ νὰ πυροβολήσῃ μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ πυροβόλα.

— Ἀλλά, ἐπρόσθεσε κατόπιν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, δὲν ἐταξειδεύσατε, ὑποθέτω, ὅλο μὲ πολεμικά...

— Ὄχι, μικροί μου κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ. Δὲν ἔμεινα παρὰ μόνον τρία ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἔπειτα ἐπέρασα μαθητευόμενος εἰς τὸ ἐμπορικόν.

— Μὲ τί πλοῖα; ἠρώτησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Μὲ τοὺς «Ἀδελφοὺς τοῦ Βορρᾶ» τοῦ λιμένος Κάρδιφ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπήγα στὴν Βοστώνην, καὶ μὲ τὴν «Μεγάλην Βρεττανίαν» τοῦ Νιουκάσλ.

— Καὶ ἦταν μεγάλο πλοῖον αὐτό;... εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Βέβαια· ἀνθρακοφόρον τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων τόνων, τὸ ὁποῖον εἶχε φορτώσῃ διὰ τὴν Μελβούρνην.

— Καὶ τί ἐφέρατε ἀπὸ ἐκεῖ;

— Σιτάριον τῆς Αὐστραλίας διὰ τὴν Σκωτίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

★ Μὴ λησμόνει νὰ καθαρίζῃς τὸ στόμα *ἀφ' ἑσπέρας*. Ὅστις πλύνει τὸ στόμα του μόνον τὸ πρωΐ, ὁμοιάζει μ' ἐκεῖνον ὅστις κλείει τὴν θύραν τοῦ σταύλου ὅταν πλέον ἔχῃ φύγῃ ἡ ἀγελάς.

★ Τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς τερηδόνος (*κουφάλας*) τῶν ὀδόντων, εἶνε τὸ στιβαρὸν μάσημα μαύρου κατωτέρας ποιότητος ἄρτου μὲ παχὺν φλοιὸν (*πέτσαν*).

(*Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ στιγμὴ ἀληθοῦς εὐτυχίας. Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν οἰκογένειαν, καὶ μὲ τὴν εὐλογίαν Του τῆς ἔστειλεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀκόμη ἕνα παιδάκι. Οἱ γονεῖς ὑποδέχονται εἰς τὰς ἀγκάλας των τὸ ἀνεκτίμητον αὐτὸ δῶρον μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ παλμοὺς εὐγνωμοσύνης. Τὰ ἄλλα παιδάκια περιστοιχίζουν τὸ νεοφερμένον ἀδελφάκι, καὶ τὸ κυττάζουν μὲ περιέργειαν, μ' ἔκπληξιν, καὶ ἔπειτα μ' ἐκρηξιν ἀγαλλιάσεως κ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὅλοι εἶνε εὐτυχεῖς· πατέρας, μητέρα, παιδάκια. Καθένας βλέπει, συμμερίζεται τὴν χαρὰν τοῦ ἄλλου καὶ εἶνε ἀκόμη πλέον χαρούμενος. Μόνον τὸ νεογέννητον κλαίει... Ἀλλὰ τί φαιδρότερον ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ κλάμματος ἐκείνου! Πόσα γέλια καὶ παιγνίδια ὑπόσχεται! Πόσην οἰκογενειακὴν ἀπόλαυσιν κ' εὐτυχίαν ἀγνήν!

Καὶ ὅμως — περίεργον πρᾶγμα! — οἱ περὶ τὴν οἰκογένειαν δὲν φαίνονται εὐτυχεῖς... Συγγενεῖς στενοὶ καὶ μακρυνοί, φίλοι, γνώριμοι, ξένοι κατὰ περίστασιν εὑρισκόμενοι πλησίον της, κατεδάζουν τὰ μοῦτρα... Συγχαίρουν κατὰ τύπους, καὶ νομίζεις ὅτι συλλυποῦνται. Λέγουν «νὰ σοῦ ζήσῃ, καλλορρίζικο!» καὶ εἶνε ὡς νὰ λέγουν: «δὲν πεθαίνει τὸ κακορρίζικο;» Ἄλλοι γελοῦν διὰ τῆς βίας καὶ προφέρουν λόγους ἐνθαρρύνσεως, παρηγορίας. Ἄλλοι φεύγουν χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. Ἄλλοι θυμόνουν καὶ μεμψιμοιροῦν, ὡς νὰστεῖεύωνται τάχα, ἀλλὰ πολὺ σοβαρὰ κατὰ βάθος... Τί συμβαίνει λοιπόν;

Τὸ νεογέννητον εἶνε κόρη.

Αὐτὸ τὸ μεγάλον καὶ φοβερὸν δυστύχημα συμβαίνει! Αὐτὴ ἡ συμφορὰ ἐνέσκηψε κατὰ τῆς ἀτυχοῦς οἰκογενείας! Μάλιστα· τὸ βρέφος ἐκεῖνο εἶνε κόρη. Εἶνε δηλαδὴ τὸ ἀβρότερον, τὸ γλυκύτερον, τὸ εὐγενέστερον, τὸ ποιητικώτερον τῶν πλασμάτων. Εἶνε τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ προσθέσῃ ἀκόμη ἕνα στόλισμα, ἀκόμη μίαν χάριν εἰς τὸ σπίτι. Ποῦ καὶ ὡραῖον νὰ μὴν εἶνε, θὰ εἶνε γεμάτον τρυφερότητα, ἀγάπην, ἀφοσίωσιν. Ποῦ καὶ πλούσιον νὰ μὴν εἶνε, θὰ συνεισφέρῃ τὸν πλοῦτον τῆς ἐπιτηδειότητός του καὶ τῆς φιλεργίας του. Τὸ γλυκὺ καὶ πολύτιμον πλάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἐτόνισε τοὺς ὡραίους ἐκείνους στίχους:

Δὲν εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ καμάρωμα;
Ἡ μέλισσα δὲν εἶσαι ἡ ἐργατική;
Καὶ τίνος λουλουδιοῦ δὲν κλεῖς τὸ ἄρωμα;
Καὶ τίνος κελαδήματος τὴ μουσική;

Καὶ ὅμως, ἐπειδὴ ἡ οἰκογένεια ἔτυχε νὰ ἔχῃ ἕνα-δύο κορίτσια, ἢ ἐπειδὴ ὁ παππποῦς ἤθελεν ἔγγονον διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα, ἢ ἐπειδὴ ὁ κόσμος, εἰς πᾶσαν περίστασιν, προτιμᾷ τὰ ἀγόρια, διότι νομίζει ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε καλλίτερα, — περὶ τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας βασιλεύει κατήφεια, οἶκτος, ἀπογοήτευσις!

Ἡ γέννησις λοιπὸν τῆς κόρης, ἡ ὁποία εἶνε πράγματι τὸ εὐτυχέστερον γεγονός, θ' ωρεῖται κοινῶς ὡς δυστύχημα. Τὴν βαρύνουν χίλιαι προλήψεις, χίλιαι ἰδέαι παλαιαὶ καὶ σκουριασμέναι. Βεβαίως, ἡ γέννησις υἱοῦ εἶνε ἐπίσης εὐτυχὲς γεγονός. Κάποτε μάλιστα, ὅταν βραδύνῃ, ὅταν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἓν ὄνομα, νὰ ἐξασφαλισθῇ μία μεγάλη περιουσία, νὰ ἐδραιωθῇ μία δυναστεία, ἕνας θρόνος, ζῶσς εἶνε καὶ γεγονὸς εὐτυχέστερον. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ γέννησις τῆς κόρης, παντοῦ καὶ πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπάρχουν ὅλω ἀγόρια, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς συμφορά. Εἶνε ἡ πλέον ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς προλήψεις. Καὶ δυστυχῶς ἡ πρόληψις αὐτὴ εἶνε τόσον κοινὴ παρ' ἡμῖν καὶ τόσον ριζωμένη, ὥστε ἐνίοτε καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκ φύσεως πρέπει νὰ γαποῦν ἐξίσου ὅλα τὰ τέκνα των, — λυποῦνται ἐνδομύχως, ὅταν τοῖς γεννᾶται κόρη, ἢ δέχονται τὰ συλλυπητήρια καὶ τὰς παρηγορίας τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ θυμόνουν καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτύρωνται!

Ἄλλοι πάλιν, κάμνουν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ διὰ νὰ κρύψουν τὴν στενοχωρίαν των, προσποιοῦνται χαρὰν μεγαλητέραν:

— Μπᾶ! τόσω τὸ καλλίτερο ποῦ εἶνε κορίτσι! Κ' ἐμεῖς κορίτσι ἠθέλαμε. Τί; δὲν εἶνε παιδί κι' αὐτό;

— Βέβαια, προσθέτουν τάχα οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Καὶ νὰ ἰδῆτε τί καλὴ τύχη ποῦ θὰ ἔχῃ. Δὲν βαρυέστε! Τὰ κορίτσια εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια.

Ὅλ' αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀνοησίαι, αἱ ὁποῖαι δὲν συμφωνοῦν διόλου μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Σήμερον ποὺ τὰ κορίτσια, εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ἀνατρέφονται ὅπως καὶ τὰ ἀγόρια, καὶ ἐργάζονται, καὶ σπουδάζουν, καὶ μορφώνονται, καὶ μανθάνουν ἀκόμη καὶ ἐπιστήμας, καὶ βοηθοῦν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς γονεῖς των, καὶ γίνονται χρήσιμα μέλη τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς πατρίδος, — ἡ παλαιὰ πρόληψις δὲν ἔχει πλέον τὸν

τόπον της. Εἶνε λείψανον περασμένης, βαρβάρου ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ἐν γένει πλάσμα ὑποδεέστερον, ταπεινότερον, κατώτερον τοῦ ἀνδρός. Τώρα ἡ γυνὴ θεωρεῖται ἴση μὲ τὸν ἄνδρα. Ἤλλαξεν ἡ ἐποχή, ἤλλαξαν αἱ ἰδέαι, οἱ κοινωνικοὶ ὅροι, τὰ πάντα. Παντοῦ δέ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς μικροτέρας πόλεις, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ χωρία. Τὸ νὰ συλλυπούμεθα λοιπὸν γονεῖς διότι ἀπέκτησαν κόρην ἀντὶ νὰ ποκτήσουν υἱόν, ἢ νὰ τους συγχαίρωμεν ψυχρῶς, ἢ νὰ θέλωμεν νὰ τους παρηγορήσωμεν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχομεν ἀκόμη προλήψεις ἀναξίας τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι κάμνομεν ἕνα ἀναχρονισμόν, ὅτι ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν βαρβαρότητα.

Σεῖς, νέοι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς, δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ὑποπέσετε εἰς τοιοῦτον λάθος.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ἔξω πέφτει ἡ βροχή, μονότονος καὶ ἀργή. Τί ἄσχημος καιρός! Καὶ τί κακός! ποῦ δὲν ἀφίνει τὴ Μαρίκα καὶ τὸν Τοτὸ νὰ πᾶνε περίπατο, πορὰ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἀνότητη βροχὴ καὶ τὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ τους κλείσῃ μέσα στὸ σπίτι καὶ τοὺς δύο! Καὶ ὅμως δὲν στενοχωροῦνται· ηὗραν κι' ἔλας διασκέδασιν. Ἡ Μαρίκα κάθεται στὴ μικρή της πολυθρόνα, καὶ κρατεῖ ἐπάνω στὰ γόνατά της, τυλιγμένο μέσα στὴν κόκκινη μπερτίτσα της, τὸν μεγάλον καὶ ἄσπρον γάτον, τὸν Λεῦκο. Καὶ αὐτὸς κοιμᾶται ἡσυχα ἥσυχα. Ἡ Μαρίκα τὸν κυττάζει καὶ κουνᾷ τὸ κεφαλάκι της. Καλέ, αὐτὸ τὸ γατὶ θᾶνε ἄρρωστο· δὲν ἔφαγε τίποτε τὸ πρωὶ καὶ ὅλο κοιμᾶται· φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ ἄσχημος καιρὸς τὸ ἔκαμε νὰ πάθῃ ἰμφλουέντζα καὶ κεφαλόπονο.

— Τοτό, πῶς νὰ το γιατρέψωμε; — ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν ἡ μικρούλα.

Πλησιάζει ὁ κύριος Τοτός, κυττάζει τὸν ἄρρωστον, καὶ ἔπειτα λέγει μὲ σοβαρὸν τόνον:

— Ἔχει ζέστη· ἀμέσως κρύα νερὰ στὸ κεφάλι!

Ἡ Μαρίκα, ἐνθουσιασμένη ποῦ εὑρέθη τὸ γαρικό, ἀκουμπᾷ τὸν κοιμισμένον γάτον στὴν πολυθρόνα, τρέχει στὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ βρέχει τὸ μαντηλάκι της στὸ νερό. Ἔπειτα πλησιάζει τὸν γάτον, ποῦ κοιμᾶται ἀκόμα, καὶ φάπ! — τοῦ κολλᾷ τὸ βρεγμένο μαντηλάκι ἐπάνω στὴ μυτίτσα του.

Αἰσθάνεται τὸ νερὸν ὁ Λεῦκος, καὶ πηδᾷ ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Βλέπεις πῶς τον ἔγιανε τὸ γιατρικό μου! — φωνάζει μὲ θριαμβευτικὴν φωνὴν ὁ Τοτός.

Καὶ ἡ Μαρίκα τοῦ λέγει σοβαρὰ-σοβαρά.

— Ἀλήθεια! ἄμα μεγαλώσῃς, θὰ γίνῃς σπουδαῖος γιατρός!

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΑΙΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΟΥ

Ὁ Σπουργιτάκης δὲν περμένει νὰ τού το εἰποῦν δυὸ φορές. Τρυπόνει ἀνάμεσα στὲς δυὸ φτεροῦγες τῆς περιστέρας... καὶ δρόμο! Ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ τὸ ταξεῖδι τελειόνει. Ὁ μικρός μας ξενητευμένος ξαναβλέπει μὲ τρεμούλα στὴν κορδούλα του, τὸ σπίτι, τὸ παράθυρο, καὶ τὸ κλουβί του... ἄδειο καὶ μελαγχολικὸ σὰν σπίτι ξενοίκιαστο!

— Ἐφθάσαμε, μικρούλη μου... Κύττα τώρα νὰ τα καταφέρῃς νὰ σεσυγχωρέσουν.

Καί, χωρὶς νὰ του δώσῃ καιρὸν νὰ της εἰπῇ «εὐχαριστῶ», ἡ περιστερὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὰ φτερά της καὶ πετᾷ, καὶ σχίζει τὸν ἀέρα, ποῦ εἶχε καθαρίσῃ ἡ βροχή, καὶ δὲν ἔμεναν πιὰ παρὰ κάτι ὡραῖα χρυσοκόκκινα συνεφάκια... Εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη ἡ περιστερὰ ποὺ ἔκανε ἐκείνη τὴν καλωσύνη στὸ σπουργιτάκι...

— Βίπ! βίπ!... Εἶμαι ἐγώ, ὁ Σπουργιτάκης... Ἤμαρτον, καὶ δὲν το ξανακάνω... θὰ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα, μαμμά μου...

Ἀ! σοῦ το ὑπόσχομαι... δὲν θὰ ξεναθυμώσω... δὲν θὰ ζηλέψω πιὰ τὴ Λιλέττα!... Τάκοῦς; Βίπ! βίπ! βίπ!

Ὁ ἦχος αὐτῆς τῆς φωνῆς εἶνε τόσον γνωστός, ὥστε τρέχει στὸ παράθυρο ἡ Ἄννα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγῃ τὸ πουλάκι της, ὅλο καὶ ἔκλαιγε ἡ καϊμένη!

— Ἐσύ 'σαι, Σπουργιτάκη μου, καλέ μου;

«Ἐσύ 'σαι, Σπουργιτάκη μου;»

— Βίπ! βίπ! βίπ!... ξαναφωνάζει ὁ φίλος, καὶ πετᾷ (κυριολεκτικῶς) στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κύρᾶς του.

Κλάματα, φιλιά, χαρές, ἀπερίγραπτα! Ποῦ νὰ σᾶς τα διηγηθῶ! Ἔπρεπε νὰ ἠξεύρατε τὴν σπουργιτίκη γλῶσσα καὶ νἄρθῃ μόνος του ὁ κύριος Σπουργιτάκης νὰ σᾶς τὰ ἐξιστορήσῃ...

— Φίλησε τὴ Λιλέττα! τοῦ λέγει σοβαρὰ ἡ Ἄννα, καὶ τον πηγαίνει κοντὰ στὴν κουνίτσα ὅπου κοιμᾶται ἡ κουκλίτσα, μὲ κλειστὰ τὰ ματάκια της.

Προχωρεῖ ὁ καλός μας δειλὰ-δειλά, βάζει τὴ μυτίσσα του κοντά, καὶ τὴν φιλεῖ ἀπαλὰ-ἀπαλά. Τότε ἡ Λιλέττα ἀνασηκόνεται λιγάκι (δηλαδὴ τὴν ἀνασηκόνει ἡ κυρά της), ἀνοίγει τὰ ματάκια της καὶ τον κυττάζει γλυκὰ-γλυκά.

Ἀγαπήτανε ἐπὶ τέλους!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

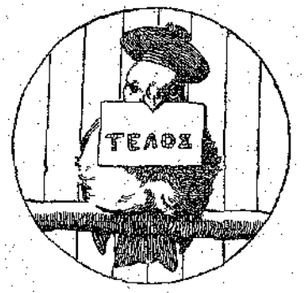

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Πόσες εἶνε; — ἔλεγε ὁ Πέτρος. — Μία... δύο... τρεῖς... πέντε... ἑπτά... δέκα... Δέκα σωστές, καὶ τί ὡραῖες ποῦ εἶνε...

Ἀλλοίμονον! ὅλα τα ἠννέησα τότε. Ἡ Φρόσω εἶχε πείσῃ τὸν Πέτρον νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστον, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος. Τοῦ εἶχε τάξῃ λίρες... πολλὲς λίρες. Ὁ καϊμένος ὁ Πέτρος δὲν εἶχεν ἰδῇ ποτέ του τόσα πολλὰ χρυσὰ νομίσματα· ἔτυχε νὰ ἰδῇ μεγάλα τραπεζικὰ γραμμάτια, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν των· καὶ συνήθως δὲν εἶχε στὴν τσέπην του παρὰ μερικὰ νίκελ, ποὺ του ἔδιδεν ἡ μητέρα· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἶχε ποῦ νὰ τα ἐξοδεύσῃ, ὅσον καιρὸν ἐμένομεν εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τες ἔφερες τὴ νύχτα, ὅπως μου εἶχες τάξῃ; — ἠρώτησε πάλιν.

— Μά, τί ἐπίμονο παιδὶ ποὺ εἶσαι, καϊμένε! ἀπήντησεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἤλθα δυὸ φορές, καὶ τὲς δυὸ φορὲς ηὗρα τὴ μητέρα σου ἐδῶ... Τὴν δεύτερη φορὰ μάλιστα τὴν ἄκουσα ποῦ ἔλεγε: «Κοιμᾶται ἥσυχα... ὁ σφυγμός του εἶνε κανονικός... ἂν τὸ πρωὶ δὲν ἔχῃ τὸν πόνο, θὰ τον πάρω μὲ ὅλα τὰ παιδιά νὰ φύγωμε...» Τ' ἀκοῦς, Πέτρο;... Λοιπόν, κ' ἐγὼ σου λέγω, πῶς ἂν δὲν κάνῃς ὅ,τι ἐμείναμε σύμφωνοι, θὰ τα μαρτυρήσω ὅλα, καὶ τότε... θὰ σου πάρουν τὲς λίρες, καὶ θὰ μοῦ τες δώσουν πίσω.

— Ὤ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴν τὸ 'πῇς, Φρόσω... δὲν θὰ το 'πῇς, οἔ;

— Λοιπόν, πρέπει καὶ σήμερα τὸ πρωὶ νὰ μὴ φᾷς τίποτε ἀπὸ ὅ,τι σοῦ φέρουν... εἰδεμή, ὅλα θὰ τα 'πῶ!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τί ἐσυλλογίζετο ἄρα γε;... Εἶνε ἐρώτησις, καλέ, αὐτή, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἤξευρα τί νὰ συλλογισθῶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀποκάλυψιν; Ἡ Φρόσω τὸν εἶχεν τσακώσῃ μὲ πολλὴν πονηρίαν στὰ δίχτυα της. Πρώτην φορὰν μου συνέβαινε νὰ εὑρεθῶ ἔμπρὸς εἰς τέτοιαν πλεκτάνην. Ἀπεφάσισα νὰ ἐμβῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, νὰ τους εἰπῶ ὅτι τα ἤκουσα ὅλα, ὅτι θὰ τα μαρτυρήσω ἐγὼ τῆς μητέρας, — καὶ ὅ,τι βρέξῃ, ἂς κατεβάσῃ.

Ἐνῷ ἐκινήθην νὰ ἐμβω κ' ἔπιασα τὸ θυρόφυλλον νὰ τα σπρώξω πρὸς τὰ μέσα, εἶδα τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνασηκωθῇ εἰς τὸ κρεββάτι, κ' ἔλεγε μὲ σοβαρὸν τόνον πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μας:

— Δὲν εἶνε ὅμως καλὸ πρᾶγμα αὐτὸ που κάμνομε ἐμεῖς οἱ δύο, Φρόσω;

— νὰ λέγω ἐγὼ ψέμματα πῶς εἶμαι ἄρρωστος κ' ἐσὺ νὰ μοῦ δίνῃς κρυφὰ λίρες;

Ἐστάθην ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν.

— Ναί, Πέτρο μου, εἶνε κακό, ἔλεγεν ἡ Φρόσω· ἀλλὰ χειρότερο ἀκόμα εἶνε αὐτὸ που κάμνετε ἐσεῖς, ποῦ δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, καὶ θέλετε νὰ φύγετε καὶ νὰ μὲ ἀφίνετε ἐδῶ... Ἐγὼ θέλω νὰ σας κρατήσω... σᾶς ἀγαπῶ ἐγὼ τώρα, καὶ δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σας κάμω νὰ μείνετε...

— Ὥστε... ἀλήθεια μᾶς ἀγαπᾶς;

— Μά, ἂν δὲν σας ἀγαποῦσα, ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνω αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ σας κρατήσω μερικὲς μέρες ἀκόμα;... Ἀχ! Πέτρο μου, λυπήσου με... Κάμε ὅ,τι σου λέγω, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα, γιατί... μὲ κάνεις καὶ πονῶ...

Καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα!

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ Πέτρου, καὶ ἀπὸ τὸ σπασμωδικὸν τίναγμα τῶν ὤμων της, ἐφαίνετο ὅτι ἐζητοῦσε νὰ ξεθυμάνῃ μὲ τὸ κλάμμα.

— Σῶπα, Φρόσω, μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις! τῆς εἶπε τότε ὁ Πέτρος. — Νά... δὲν θέλω οὔτε τὲς λίρες... πόρε της πίσω... Μήν το πῇς ὅμως κανενός, οὔτε τῆς Δέσποινας, ὅτι μοῦ της ἔδωσες γιὰ νὰ κάνω ψέμματα τὸν ἄρρωστο... γιατὶ θὰ 'ντρέπωμαι τότε. Κ' ἐγὼ δὲν φεύγω... θὰ 'πῶ τῆς μαμμᾶς πῶς θ' ἀρρωστήσω ἀλήθεια ἄμα φύγωμε ἀπ' ἐδῶ... κ' ἔτσι θὰ μείνωμε ὅλοι.

— Ἀχ! καϊμένε Πέτρο, τί καλὸ παιδὶ ποῦ εἶσαι καὶ σύ! — ἔλεγεν ἡ Φρόσω καὶ τον ἐφίλοῦσε στὰ δυὸ μάγουλα. Μά, τί ὠφελεῖ ἀλήθεια, κι' αὐτὸ τὸ δικό μου στρατήγημα; θὰ μείνετε δύο-τρεῖς ἡμέρες περισσότερον καὶ ὕστερα πάλιν θὰ σηκωθῆτε νὰ φύγετε...

Ἐνῷ ἐλέγοντο αὐτά, ἐγὼ εἶχα τραβηχθῇ πάλιν ὀπίσω. Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω, τί ν' ἀποφασίσω. Ἐλυποῦμην τόσον τὴν ἐξαδέλφην μου, καὶ — νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια — εἶχα ἀρχίσῃ νὰ τὴν ἀγαπῶ τόσον πολύ, ὥστε θὰ ἐσχίζετο ἡ καρδιά μου, ἂν ἐπήγαινα νὰ προδώσω τὴν συνωμοσίαν. Διότι ἦτο ἀλήθεια ἡ συνωμοσία, αὐτὸ ποὺ ἔκαμναν ἡ Φρόσω καὶ ὁ Πέτρος. Διὰ νὰ συλλογισθῶ καλλίτερον τί ἔπρεπε νὰ κάμω, ἔφυγα σιγὰ σιγά, μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν μου, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιό μου.

Ἐπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ ἀπέφασιν καμμίαν δὲν εἶχα κατορθώσῃ νὰ λάβω. Ἀχ! σὲ τί ψυχικὸν κυκεῶνα μὲ εἶχε ρίψῃ αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη...

Ἐπὶ τέλους ἐτκέφθην, δὲν ἐβλαπτε τίποτε, ἂν ἐφεύγαμεν μίαν ἢ δύο ἡμέρες ἀργότερα· ἡ ἐπιθυμία της θὰ ἐγίνετο, καὶ κανένας δὲν θὰ ἐζημιώνετο.

Δι' αὐτό, ὅταν μετ' ὀλίγην ὥραν μ' ἐφώναξεν ἡ μητέρα κάτω εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ «νὰ μου παραδώσῃ ὑπηρεσίαν» — ὅπως λέγουν εἰς τὸν στρατὸν — καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Μάριον διὰ τὸν Πειραιᾶ, τῆς ἀπήντησα μὲ μονοσύλλαβα, διὰ νὰ μὴν προδοθῶ καὶ της φανερώσω τὸ βασανιστικὸν δίλημμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κυρφωθῇ εἰς τὸν νοῦν μου.

Τὸ ἀμάξι ἐπερίμενεν ἔμπρὸς εἰς τὴν βεράνδαν. Ἡ μητέρα καὶ ὁ Μάριος ἐπῆγαν κ' ἐφίλησαν τὸν Πέτρον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγωνίαν μήπως προδοθῇ ἀπέδωσαν εἰς τὴν δῆθεν ἀσθένειάν του, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ μας ἀπεχαιρέτισαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ χωρίον τοῦ Γαλατᾶ. Ἐκεῖ θὰ ἐπερίμεναν νὰ περάσῃ τὸ ἀτμόπλοιον καὶ νὰ ἐπιβιβασθοῦν διὰ Πειραιᾶ.

Μόλις ἔφυγαν, — ἔγινε καλὰ ὁ ἄρρωστός μας! Δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ ὑποκρίνεται. Ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, νὰ παίξῃ εἰς τὸν κῆπον. Ἐσηκώθη, ἐφόρεσε τὰ ροῦχά του, καὶ πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν ὑπηρετριῶν, κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἐζήτησε γάλα. Τὸν εἶδαν τὰ ἄλλα παιδιὰ

«Ἀλήθεια μᾶς ἀγαπᾷς;» (Σελ. 309, στήλ. α'.)

— Θέλω.

— Θέλεις νὰ παίξωμε μὲ τὸν Ἄφοβο;

— Θέλω.

Μαζὶ ἐσηκόνοντο, μαζὶ ἐκάθηντο, μαζὶ ἐπήγαιναν, μαζὶ ἔπαιζαν. Καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐστέκετο ἀπὸ μακρυά, κ' ἐκύτταζεν, ἀμίλητη, μὲ τὸ ὕποπτον ἐκεῖνο ὕφος, τὴν τόσον στενὴν φιλίαν ποῦ ἔπιασαν ἔξαφνα ὁ Πέτρος της καὶ ἡ Φρόσω.

Ἐπέστρεψεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμαξάκι μας ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν. Ἦτο δίτροχον καὶ ἐλαφρότατον μὲ δύο θέσεις μόνον· ἡ μητέρα ἤξευρε καὶ τὸ διεικοῦσε μόνη της, ἔταν ἔπαιρνε μαζὶ ἢ ἐμένα ἢ κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀδέλφια μου,—καὶ ὁ ἀμαξᾶς ἐκάθητο ὀπίσω εἰς τὸ παγκάκι. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἀμαξᾶς ἔφερε διάφορα ψώνια· ἐσταμάτησε τὸ ἀμάξι ἔμπρὸς εἰς τὴν βεράνδαν, καὶ κατέβη διὰ νὰ παραδώση τὰ πράγματα εἰς τὴν κυρὰ-Μπήλιω, μέσα εἰς τὴν κουζίναν.

— Θέλεις νὰ πᾶμε περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι, Πέτρο;

— Θέλω... Μὰ ποιὸς θὰ βαστᾷ τὰ γκέμια; Ἡ μαμμὰ δὲν ἀφίνει νὰ πηγαίνωμε μόνοι μας, γιατὶ τὸ ἄλογο εἶνε ἄγριο...

— Ξέρω ἐγὼ ἀπὸ ἀμάξια καὶ ἄλογα.. Νᾶβλεπες στὴ Βλαχία!... ἐπήγαινα. μονάχη μου μὲ τὴ σοῦστα! Ἀνέβα λοιπόν.

Τὸν ἐβοήθησε ν' ἀνεβῇ. Ἐπήδησε καὶ ἡ ἰδία μὲ πολλὴν εὐκινησίαν, ἐκάθησε δίπλα του, ἔπιασε τὰ γκέμια καὶ τὸ καμτσίκι, καὶ πρὶν προφθάσω νὰ της φωνάξω: «Πρόσεχε, Φρόσω!»— ἐκτύπησε τὸ ἄλογο, καὶ δρόμο πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ κήπου...

(Ἕπεται συνέχεια).

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἰς ἓν δικαστήριον τῆς Ἀγγλίας ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ἕνα κοριτσάκι δέκα ἐτῶν. Ἡ μαρτυρία του ἦτο σπουδαιοτάτη, καὶ πρὶν τὸ ἐξετάσῃ, ἠθέλησεν ὁ δικαστὴς νὰ πεισθῇ ὅτι πραγματικῶς τὸ κοριτσάκι ἐγνώριζε πόσην σημασίαν ἔχει ἡ ἀλήθεια εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ ψεῦμα. Τὸ ἠρώτησε λοιπόν, ἂν ἔμαθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν τὰς δέκα ἐντολάς, τὸ ἐξήτασε ἂν γνωρίζῃ τί σημαίνει τὸ «Μὴ ψευδομαρτυρήσεις». Αἱ ἀπαντήσεις τῆς μικρούλας ἦσαν ὀρθότατα.

— Ἔχω ὅμως καὶ κἄτι ἄλλο νὰ σε ἐρωτήσω, — εἶπε τότε μὲ ἥπιον τόνον ὁ δικαστής, διὰ νὰ ἰδῶ, ἂν λὲς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.... Πές μου, τί κάνεις ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν πρὶν πέσῃς νὰ κοιμηθῇς;

Τὸ κοριτσάκι ἐστάθη κατακόκκινο, καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Μὴ φοβᾶσαι! ἐπρόσθεσεν ὁ δικαστής· πές μου, τὴν στιγμὴν ποὺ πρόκειται νὰ πέσῃς νὰ κοιμηθῇς, τί κάμνεις;

Ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἐπερίμενεν ἄφωνον τὴν ἀπάντησιν. Καὶ τότε τὸ κοριτσάκι, σὰν νὰ ἔλεγε κανένα μυστικὸ εἰς τὸν δικαστήν, τοῦ εἶπεν ἐντροπαλὰ-ἐντροπαλά:

— Βγάζω τὰ ροῦχά μου, καὶ βάζω τὴ νυχτικιά μου!

* *

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΝΑ Ι. ΛΑΜΠΙΡΗ
Τυχοῦσα Ἀθάνου Βραβείου
(Ἴδε Διάπλασιν ἀ. ἔ. φύλλ. 88, σελ. 202)

ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ

[ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ]

Εἶμαι ἕνα ψαλιδάκι — ἕνα «παληοψάλιδο», ὅπως μὲ λένε, καὶ γέρικο... ὅσο φαντασθῆτε! Ἄλλοτε μὲ εἶχε μία κυρία, μία κυρία πολὺ καλή, ἐργατική, καθαρή, νοικοκυρά, καὶ τακτική... ὅσο φαντασθῆτε! Ἦτο ἡ γιαγιὰ τῆς σημερινῆς μου κυρᾶς.

Μά, τί διαφορὰ ἀπὸ τὴν μιὰ ἕως τὴν ἄλλη! Δὲν ἐννοῶ τὴν διαφορὰ στὸ πρόσωπον καὶ στὸ σῶμα· ἀφοῦ εἶνε γιαγιὰ καὶ ἐγγόνη ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο διαφέρουν! Ἀλλὰ σᾶς ὁμιλῶ γιὰ τὴν διαφορὰ ποὺ ἔχουν στὸ μυαλὸ καὶ στὰ φερσίματά των.

Ὑπηρέτησα τὴν πρώτη, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα χρόνια, χωρὶς νὰ ὑποφέρω ποτὲ τὸ παραμικρόν. Μ' ἔπιανε στὰ χέρια της μὲ καλὸν τρόπον, καί, ὅταν ἐτελείωνε ἡ ἐργασία, μ' ἐτύλιγε μέσα σ' ἕνα μάλλινο σκεπασματάκι καὶ μ' ἔβαζε νὰ κοιμηθῶ μέσα σὲ μιὰ κομψὴ θήκη ἀπὸ ἀρωματισμένο δέρμα.

Τί καλὰ ποὺ ἐκοιμώμουν ἐκεῖ μέσα! Καὶ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τί ὄρεξιν καὶ μὲ τί χαρὰ ξανάρχιζα τὴν ἐργασίαν μου. Καὶ ἐκόβα! ἔκοβα σὰν ἀκονισμένο ξυράφι! Ποτὲ δὲν μου συνέβη νὰ κόψω στραβά, ἢ νὰ δαγκάσω τὸ πανί, ἀντὶ νὰ το κόψω...

Τώρα ὅμως... ὦ! δυστυχία μου! Τί ἔγινε τὸ μάλλινο σκεπασματάκι; Ποῦ εἶνε ἡ θήκη μὲ τὴν ὡραίαν μυρωδιά της;

Εἴδησιν δὲν ἔχω.

Κ' ἐγώ, χαρὶς νὰ το θέλω, εὑρίσκομαι σ' ὅλες τὲς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μόνον στὴ γωνίτσα μου δὲν εἶμαι ποτέ. Πολὺ συχνὰ αἱ λεπίδες μου, ποὺ ἄλλοτε ἀνοιγόκλειναν τόσο εὔκολα καὶ ἁρμονικά, θαρρεῖς πῶς μαλλώνουν καί... πιάνονται μεταξύ των... Ἐμπῆκε βλέπετε ἡ σκουριὰ στὴ βίδα των, καί τες σφίγγει, κι' αὐτὲς γρυνιάζουν. Καὶ τώρα, ποῦ νὰ κόψω ἴσια; Σκαλωσιὲς ἐδῶ, δαγκωνιὲς ἐκεῖ. ξέφτυσιες πουρπίρι, στὸ πανὶ ἐπάνω!

Τὸ σφάλμα δὲν εἶνε δικό μου, καὶ ὅμως σ' ἐμένα τὰ φορτόνουν ὅλα! Καὶ πολλὲς φορὲς ἔμεινα σὰν μάρμαρο ἀπὸ τὴν σύγχυσί μου, ὅταν ἄκουσα τὴν κυρά μου νὰ λέγῃ:

— Οὔφ! ὡραῖο δῶρο μοῦδωσε ἡ γιαγιά! Νὰ τὴν ἔβλεπες, θὰ ἐνόμιζες πῶς μου ἐχάριζε τὸ καλλίτερο ψαλίδι τοῦ κόσμου, κι' αὐτὸ εἶνε ἕνα παληοψάλιδο!

Ἀκοῦω αὐτὰ τὰ λόγια, καί, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ με καταλάβῃ ἐκείνη ἡ δεσποινίς, ξεύρετε τί θὰ της ἔλεγα;

— Ἀκοῦστέ με, σᾶς παρακαλῶ, — θὰ τῆς ἔλεγα. Εἶμαι ψαλίδι, ἀλλὰ τὸ μυαλό μου *κόβει* καλλίτερα παρ' ὅσο κόβουν τώρα αἱ λεπίδες μου. Μόνον ἡ γλῶσσά μου δὲν *κόβει καὶ ῥάβει*, διότι ἐγέρασα στὰ χέρια μιᾶς κυρίας μὲ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, καὶ δὲν ἔμαθα νὰ λέγω κακογλωσσιὲς καὶ ὅμως, ἂν ἔκοβε ἡ γλῶσσά μου, θὰ σας ἔλεγα στρογγυλὰ καὶ καθαρὰ ὅτι τὸ σφάλμα ποῦ δὲν κόβουν καλὰ αἱ λεπίδες μου εἶνε ἄλο δικό σας, διότι δὲν ἔχετε οὔτε τάξιν οὔτε ἐπιμέλειαν στὲς δουλειές σας! Κυττᾶτε τὸ καλαθάκι σας· εἶνε σὰν τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά! τίποτε στὴ θέσι του· ὅλα ἄνω-κάτω! Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία ποτὲ δὲν λέτε ὅτι πταίετε ἐσεῖς... Θεὸς φυλάξοι! ... Πταίει ἡ ὑπηρέτρια, αἱ ἀδελφοῦλές σας, τὸ γατάκι, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποιὸς ἄλλος... Καὶ τί ἐπιπλήξεις, τί μαλλώματα ποῦ κάμνετε σ' ὅλους... διὰ τὴν ἀταξίαν τω! Κόβει, ἀλήθεια, ἡ γλωσσίτσα σας, καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες ψαλίδια. Τί νὰ σας 'πῶ! λυποῦμαι, μὰ λυποῦμαι κατάκαρδα ποῦ ἄφησα τὸ σακκουλάκι τῆς ἐργασίας τῆς γιαγιᾶς γιὰ νὰ *μεταπομοσθῶ* στὸ κομψὸ πανεράκι τῆς ἐγγόνης!... Ἀχ! αὐτὴ ἡ μετακόμισις!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς: — Τἄμαθες λοιπόν, Τοτό; Ἡ μαμμά σου θὰ σου χαρίσῃ μιὰν ἀδελφούλα.

Ὁ Τοτός: — Μὰ γιατὶ δὲν τῆς εἴπατε, μπαμπᾶ, πῶς προτιμοῦσα ἕνα σεθηρόδρομο;

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀθάνου Μασολογγίτου

* * *

Λελή. — Πῶς λέγεται, Νίνα, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει ὁλωσδιόλου γένεια;

Νίνα (θριαμβευτικῶς:) — Ἀγενέστατος!

Βεσάλη ἀπὸ τὸ Λουλουδᾶ τῆς Καρδιᾶς

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΠΟΙΑ ἀνωμαλία συμβαίνει ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ ἐκεῖ συνδρομηταί μου, τώρα τελευταίως, λαμβάνουν δύο φύλλα μαζὶ ὑπὸ μιᾶν ταινίαν. Τοῦτο συμβαίνει κάποτε αὐτὴν τὴν ἐποχήν, διότι ἕνεκα τῆς συσσωρεύσεως πολλῆς ἐργασίας εἰς τὸ Τυπογραφεῖον, δὲν τυπόνεται τὸ φύλλον μου ἐγκαίρως. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς τυπώσεως τῶν διδακτικῶν βιβλίων, καὶ διὰ νὰ τὰ προρθάσουν, ἐξ πιεστήρια τῶν Τυπογραφείων Κωνσταντινίδου ἐργάζονται νυχθημερόν. Πολλάκις λοιπὸν τὸ φύλλον μου δὲν εἶνε ἕτοιμον τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξωτερικοῦ Ταχυδρομείου, — ἡ ὁποία, καθὼς σας εἶπα καὶ ἄλλοτε, εἶνε ὡρισμένη, — καὶ οὕτως ἀναγκάζομαι νὰ καθυστερῶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου διὰ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα, ἀπὸ φόβον μήπως, ἐὰν τὸ στείλω μὲ ἄλλο ταχυδρομεῖον, ἀργοπορήσῃ ἡ χαθῇ. Ἀλλ' οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν ζημιοῦνται τίποτε, ἐὰν ἐνίοτε λαμβάνουν τὰ φύλλα δύο-δύο. Ὁπωσδήποτε καὶ ἡ μικρὰ ἀνωμαλία θὰ ἐκλείψῃ μετ' ὀλίγον καὶ ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐπαναληρθῇ τακτική, ὅπως πάντοτε, μὲ τὴν ἔγκαιρον ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου.

Καὶ πρὶν ἀκόμη κυκλοφορήσῃ τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅπου ἐρωτοῦσα διὰ τὴν ψηφοφορίαν, ἀλλὰ προπάντων μετὰ τὴν ἔκδοσίν του, πολλοί, πλεῖστοι φίλοι μου μοῦ ἔγραψαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Οἱ μὲν λαμβάνουν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ μὲ προτρέπουν νὰ το κάμω, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν ὅτι τὸ ἔχω κατὰ νοῦν· οἱ δὲ κηρύσσονται πρόθυμοι, προθυμότατοι νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου διὰ τῆς ψήφου των. Λοιπόν, σήμερον εὑρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σας ἀναγγείλω ὅτι ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ. Θὰ προκηρύξω ἀνανέωσιν διπλῆς συνδρομῆς· θὰ διπλοῦν φυλλάδιον, καὶ ἐὰν σπεύσουν νὰ πληρώσουν ὅσοι χρειάζονται, ἡ αὔξησις πραγματοποιεῖται. Καὶ θὰ το κάμω εὐθὺς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὅπου θὰ ἴδῃτε τοὺς ὅρους καὶ τὰς λεπτομερείας.

Αἱ εἰκόνες τῶν ἀντελιανῶν τοπίων, *Τυδεῦ* [ΕΕ], τὰς ὁποίας βλέπεις εἰς τοὺς «Ἀριστεῖς», εἶνε αὐθεντικότατοι, μὴν ἀμφιβάλῃς! Δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας δημοσιεύουν μερικαὶ ἐφημερίδες... Εἶνε ἀπὸ φωτογραφίας, τὰς ὁποίας παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἰούλιον Βὲρν ἡ Γαλλικὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρία. Ὥστε..βλέπε τας καὶ νόμιζε ὅτι εἶσαι εἰς τὰς Ἀντίλλας.

Ὅταν ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* [ΕΚΕ] ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος «Τιμόθη» συνεκινήθη πολύ, ἀλλὰ συγχρόνως τῆς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις: «Ἀφοῦ ἡ τιμάτης εἶνε τόσον ὑψηλὴ ἀρετή, πόσον ὑψηλότερα εἶνε ἡ φιλανθρωπία! διότι ἂν ἡ μία ἐκτελῇ τὸ καθῆκον, ἡ ἄλλη ὅμως πράττει κάτι περισσότερον τοῦ καθήκοντος.» Πραγματικῶς!

Ὡραία ἡ παρομοίωσίς σου, *Τάλλε Ὀστίλλιε* [Ε], ἀλλὰ διόλου σωστὸν τὸ συμπέρασμά σου. Τίποτε δὲν εἶνε μάταιον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὰ πάντα, καὶ τὰ μικρότερα, ἔχουν τὴν πραγματικήν των ἀξίαν, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἰξεύρει νὰ τὴν εὑρίσκῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμᾷ. Καμμίαν φορὰν ὑπερτιμῶμεν μερικὰ πράγματα, ὑποτιμῶμεν ἄλλα, καὶ ἅμα ἀνακαλύψωμεν τὴν πλάνην μας, ἀπογοητευόμεθα Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κόσμος εἶνε μάταιος, — ἀλλ' ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἄπειροι τοῦ κόσμου.

Ὄχι, *Ἔλατον τοῦ Λέου* [ΕΕΕ], τὰς ἐπιστολάς δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὰς στέλλῃς ἐντὸς φακέλου ἀνοικτοῦ. Ὡραία συνοψίζεις τὴν ἐκ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὠφέλειαν: 1ον Διασκεδάζει κανεὶς καὶ παρυᾷ εὐχάριστα τὰς ὥρας τῆς ἀργίας, καταγινόμενος εἰς τὴν ἀνταλλαγήν· 2ον συνδέεται μετὰ μακρινῶν φίλων πνευματικῶς· 3ον διασκεδάζει καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπιδεικνύων τὸ Λεύκωμά του. Ὥστε «λαμπροτάτη ἀπόλαυσις σοὶ ἦτο κεκρυμμένη ἐφ' ὅσον δὲν ἀντήλλασσες Μικρὰ Μυστικά.»

Ὁ *Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ* [ΕΕ] μοῦ γράφει ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, ὅπου περαθερίζει. Ἐνοίκιασε καὶ μίαν βάρκαν δι' ὅλο τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην τῆς Αὐστρίας εἶνε ἡ μόνη βάρκα ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν. Μοῦ ἔστειλε τὴν εἰκόνα της, —δηλαδὴ τῆς λίμνης — εἰς ἕνα δελτάριον. Τί ἐπίγειος παράδεισος!

Προχθὲς ἐψυχάλισε κ' ἐδρόσισεν ὀλίγον. Ἡ δὲ *Ἀνθοῦσα Νεότης* [Ε], ἡ ὁποία ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν ζέστην, ἔκαμεν ἀμέσως ὄρεξιν καὶ μοῦ ἔγραψε χαριτωμένην ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ διηγεῖται πῶς τῆς ἔπεσε τὸ Σῆμα εἰς τὸν περίπατον καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ το χάσῃ. Ἐπιτέλους τὸ ἠύρε καὶ ἦλθεν ἡ καρδιὰ στὸν τόπο της!

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, φίλε μου *Κ. Ἰγγλέση*. Τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ ὑποστηρίζονται καὶ προοδεύουν τόσον, διότι ἐχεῖ πέρα εἶνε πολυκοσμία, ἐνῷ ἐδῶ, μὲ ἑπτὰ-ὀκτὼ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων, — ἂν εἶνε τόσοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, — τί εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰρκούμεθα εἰς τὰ μικρά. Ἐκτὸς ἂν ἐπιτύχῃ ἡ ψηφοφορία, τὴν ὁποίαν προτείνεις καὶ σύ.

Τί παραμύθια εἶνε αὐτὰ ποὺ σου εἶπαν, *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός*; Ὁ Ἀναγίας εἰς τὴν Κυπαρισσίαν; Πλάνης, διότι ἐμάλλωσε τάχα μὲ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Γραφεῖον μου; Καὶ μαλώνει μὲ κανένα ὁ ψυχογιός μου; καὶ πηγαίνει ποτὲ ἀλλοῦ παρὰ ὅπου τὸν στείλω; — Θὰ μοῦ 'πῇς: πῶς ἐξωρίσθη μίαν φορὰν εἰς τὸ Φάληρον; — ἔ, μὰ τότε ἦτον ἄλλο...

Μάθετε ὅτι ὁ *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* — [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, — ἐχάρη τόσον πολὺ διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ *Κίτρινον Ντόμινου*, ὡς νὰ ἐβραβεύετο αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ το ἠξεύρῃ, καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ ἂν εἶνε ἄγορι ἢ κορίτσι, μικρὸ ἢ μεγάλο, ἀπὸ ἐδῶ ἢ ἀπὸ ἀλλοῦ. Διατί λοιπὸν ἐχάρη; Ἁπλούστατα διότι ἐξ ὅσων εἶδε νὰ μου γράψῃ, ἐσυγκράτησε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* εἶνε ἀπὸ τοὺς (τοὺς ὁρᾶ γες) καλλιτέρους φίλους μου. Καὶ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὸ ἐγνώριζε, — πρᾶγμα ποὺ θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον, ὅταν θὰ δημοσιεύσω τὴν φωτογραφίαν του ἄμα τὴν λάβω.

Ἔπρεπεν ὅμως νὰ εἶχα τόπον, νὰ ἐδημοσίευα ἐδῶ τὴν ἐπιστολὴν ποὺ μου ἔγραψε, μόλις εἶδε τὸ βραβεῖόν του, τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* [ΕΕ] «μὲ στραγγυλισμένο πόδι ἀπὸ κτύπημα στὴ σκάλα (τῆς ταράτσας)—μὲ μάτι πρηνμένο ἀπὸ ζούπημα στὴν πόρτα (τοῦ ὑπογείου) — μὲ μιὰ κόψιὰ σ' αὐσί, ἀγνώστου προελεύσεως — καὶ μὲ κουτελο... ποὺ ἐνοικιάζεται ἀπὸ σήμερον»· Θὰ ἐκάμνατε γέλια καὶ γέλια. Καὶ ὁ πειρασμὸς εἶνε τόσος, ποὺ μου ἔρχεται νὰ οἰκονομήσω ὀλίγον τόπον καὶ νὰ σας τὴν σερβίρω εἰς τὸ προσεχές. Θὰ ἰδῶ!

Μὲ ἄρατον θλῖψιν, σᾶς ἀναγγέλω σήμερον τὸν θάνατον καὶ ἄλλου ἐλεκτοῦ καὶ ἀγαπητοῦ φίλου μας, τοῦ *Δημητρίου Μ. Χόρς*, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἄραψ*. Τὰ θερμότατα συλληπητήριά μου ἀπευθύνω πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς καὶ τὰ ἀδέλφια, διὰ τὴν τόσῳ σκληρὰν καὶ ἀπροσδόκητον ἀπώλειαν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης* (ἄνευ ἀρχικῶν, ἀλλ' ὄχι ἐκεῖνο ποὺ ἐπροτείνουσες διότι δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) *Οὐρὰν τοῦ Διαβόλου* (Σ. Μ. χαριτωμένον!) *Ἀοίδηγον Νύκτα* (Ε. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἀλλὰ νὰ μὴ χάσω καὶ τὴν ἀδελφήν σου· ἐκτὸς τοῦ Διαγ. τῶν Λύσεων, εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἰμπορεῖτε νὰ λαμβάνεσε μέρος καὶ αἱ δύο·) καὶ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* (Κ. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ διακριθῇς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ζαπτίδα, Δούκισσαν τῶν Σαλόνων, Φῶς τῆς Νυκτός, Ἰδιότροπον Νεάνιδα* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν*— ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὴν *Περιοδικὴν Τρέλλαν, Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς, Ἀνθοῦσαν Νεότητα* καὶ *Σπασμένο Φανάρι* — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ψαροπούλαν, Ἑωθινὸν Ἀστέρα, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* καὶ *Ναυσικᾶν* — ὁ *Νυκτοφύλαξ* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός, Ἔλληνα Ἀθλητήν, Ἄσπρον Ἀράχνην, Ράδιον* καὶ *Νυκτοκόρακα* — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Λάτριδα τῆς Πλειάδος, Νῆσον τῶν Σειρήνων, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ἄθραν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ρέαν Σιλβίαν*— ἡ *Τρελλὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Κίτρινη Μάσκαν* καὶ *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν*· — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλόνων* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Κυρίαν* μὲ τὰς *Καμελίας* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο* — ὁ *Καρδιογνώστης* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*. *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* καὶ *Κινέζικην Κοτσίδαν* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Βράχω, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ναυτικοόλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ἰτέαν* καὶ *Καρδίαν τῶν Ἑλλήνων* — ἡ *Ψαροπούλα* μὲ τὸ *Χρόνου Φείδου, Χλόην, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ζὸ-Ζὸ* καὶ *Λέοντα τῆς Νεμέας* — ἡ *Δαπάνια* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαρὰν, Κίτρινον Μάσκαν, Μαγευτικὴν Δάσος, Δωρίδα Παρθένον* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — ἡ *Ρία Σιλβία* μὲ τὸν *Ἔλληνα Ἀθλητήν, Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* μὲ τὸ *Μὴ με-λησμόνει, Κυρίαν Τρίγκι Τράγκα, Χειμώναρθον* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀροακειάδα* — ἡ *Πάντα Γελασεν* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων, Μυροβόλον Χαραυγήν, Ἄθθαν Καρδίαν, Χαμένην Εὐτυχίαν* καὶ *Παλλάδα* — ὁ *Ἀπαστράπτων Μανδύας* μὲ τὴν *Χρυσῆν Πεταλούδαν, Χλόην, Νέον Μαργαρίτην, Ἀμαζόνα τῆς Βουλόνης* καὶ *Ναυσικᾶν* — ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* μὲ τὴν *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Καρδιογνώστην, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Μαργαρίταν τοῦ Φάνους* — ἡ *Ὀχρὰ Ἀστὶς* μὲ τὴν *Ροδίζουσαν Δίνην, Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν, Ἀπαγγάζουσαν Ἠώ, Μικρὰν Ἀνθοκόμον* καὶ *Μὴ με-λησμόνει* — ὁ *Πιθηκάνθρωπος* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν, Κυρίαν* μὲ τὰς *Καμελίας, Τσιγγαρέλλαν, Νεόβραστο Κολοκύθι* καὶ *Μὴ με-λησμόνει* — ὁ *Πλεκτρικὸς Σπινθὴρ* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον, Ἄσπρον Ἀράχνην, Ἄθραν τοῦ Ζαπτείου* καὶ *Νυχτὴν Ρομφαίαν* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Ἱπποτικὴν Καρδίαν, Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος, Ὡραίαν Ἀμαζόνα, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* — τὸ *Ράδιον* μὲ τὴν *Δίμιλίαν Χόδ, Νύμφην τῶν Τεμπῶν, Ἀφρῖζον Κῦμα* καὶ *Εὐαίσθητον Ψυχήν* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον, Γλωσ-*

σοκοπάναν. *Νεραντζούλαν*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Μικρὰν Βασιλόπουλαν*.—ὁ *Θεσσαλομάγνης* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Μυρσίνην*, *Μῆλα Δόγκαν*, *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — τὸ *Σπασμένο Φανάρι* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Ἴον*.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: *Ράδιον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Θωρακοφόρον* (ἔστειλα· ἡ κρότασίς σου εἰς τὸ προσεχές·) *Φρᾶ-Διάβολον* (κατενδυσιασμένον μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν· ἔχει λάβῃ ὡς τώρα πέντε, καὶ τὰ φυλάγει σὰν τὰ μάτια του· οὔτε το ἐπίστευε ποτὲ ὅτι «γινόμενος συνδρομητής μου θὰ εἶχε τόσας στιγμὰς εὐτυχίας·») *Ἄγγελον τοῦ Λυχαυγοῦς* (ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν *Λύσεων* περιλαμβάνει τὰ φύλλα 38 ἕως 52·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* ([ΕΕ] ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ λάθος ὁ ἀδελφός σου, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς αὐτὴ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· διὰ τοῦτο, . . τὸν συγχωρῶ πρόθυμος· ἡ ἀπάντησίς σου συμπεριελήφθη ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ γράφῃς ἐνίοτε·) *Δάσος Φοινίκων* (τὸ ζήτημα τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου* μένει ἐκκρεμές, δηλαδὴ ὑπὸ σκέψιν· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὴν ἐπιστροφήν, θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) *Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον* ([Ε] ἀπὸ τώρα ἔχει φυλαχθῆ τας νὰ τας στείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς· σοῦ ἔστειλα τὸν Ἴον τόμον·) *Ἀγνὴν Ψυχὴν* (ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμον τοῦ ζητουμένου τόμου· βεβαίως καὶ εἰς τὰς 30 ἐρωτήσεις πρέπει νὰ ἀπαντᾷ κανείς, ἀλλ' εἰμπορεῖ ἂν θέλῃ νὰ γράφῃ τὰς ἰδίας ἀπαιτήσεις εἰς ὅλα του τὰ τετράδια·) *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ* (ἔστειλα· νὰ ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου· θὰ διπλασιασθῇ ἡ συνδρομή καὶ τὸ φύλλον θὰ εἶνε πάντοτε διπλοῦν· τότε εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ ἔχῃς σύντροφον . . ἐκτενέστερον·) *Φίλημα Σκιᾶς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ ἐλπίς σου ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστούμην ἦτο πολὺ βάσιμος, καὶ εἴθε τοιαῦται νὰ εἶνε ὅλαι σου αἱ ἐλπίδες·) *Πύργον τῆς Πέτρας* (εἶδες ὅτι ὁ Διαγ. Ξετπαθώματος παρετάθη· ὥστε ποῖος θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα, κ' ἐγὼ εἰς τὸ τέλος θὰ τὸ μάθω·) *Μικρὰν Ἀνθολόγιον*, *Ἑσπερίαν Αὔραν* (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς πρὸς τὴν δευτέραν ὑπόμνησιν ἡ ὁποία σοῦ ἔστάλη·) *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου* (βεβαίως δύναται· ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου δὲν ἐμποδίζει·) *Πιθηκάνθρωπον*, *Λέγλην ἐν Ζόφῳ* ([ΕΕ] ἐλπίζω ὅτι τὸ φύλλον ἔφθασε καὶ τὰ μικρὰ ἡσύχασαν· νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι·) *Περιοδικὴν Τρέλλαν* (ἔστειλα·) *Ταροπούλαν* (διαβιβίζω εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀτυχοῦς Γεωργίου Ἀθανασιάδου τὰ συλλυπητήριά σου· τῆς ἄλλης δὲν ὑπάρχει πλέον οἰκογένεια· ὅλοι ἐκλείσθησαν μαζί!) *Ἀρχιζιζάνιον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἶχα ἀποφασίσῃ τὴν ἔμπρακτον ψηφοφορίαν, καὶ ἡ προτροπή σου μ' ἐστήριξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν·) *Φῶς τῆς Νυκτός* (βεβαίως· καὶ ἡ μικρότερα λέξις εἰς τὸν Μ. Ἀγγελίας λογαριάζεται· τί δυστύχημα ὁ θάνατος τόσον καλοῦ φίλου!) *Περσέα* ([Ε] ἔστειλα·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔνιωσες καλὰ· καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα· καὶ θὰ ἔχῃς πολλὰ νὰ μοῦ γράψῃς· τώρα ποῦ πρόκειται νὰ διεβάσῃς τόσα φύλλα·) *Θεωρὸν τοῦ Παραδείσου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· μὲ ἐχαροποίησε πολὺ ἡ εἴδησις τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωσες·) *Κρόταλον* (ἔχε θάρρος· ὅλα θὰ περάσουν· σὲ παρακαλῶ νὰ με κρατῇς ἐνήμερον τῆς ὑπολήψεώς· *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (Μ. Α.Κ. εἰς τὸ 35ον φύλλον ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Θεσσαλομάγνην*, *Σπασμένο Φανάρι*, *Ἄγγελον τῆς Νίκης*, ἔχει καλῶς·) *Αὔραν τοῦ Ζαππείου* (βέβαια· μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς· Παιδ. Πνεύματα ἠμπορεῖς νὰ στείλῃς, ἀλλὰ πρωτότυπα ὄχι τίποτε ἀντιγραφάς·) *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν πρόταση, γράφων τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ συστήσω·) *Ν. Χ. Καπηταντίδην* (τὰ ἔστειλα·) *Νῆσον τῶν Σειρήνων*, *Νοητὴν Ῥομφαίαν* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου τῆς 9 Αὐγούστου μοῦ ἦλθε σήμερον ἐξ Ἀλεξανδρείας· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομήτρια·) *Τρελλὸ Ναυτάκι* (τὸ ὁποῖον ἐζήλευσε τὴν κυρίαν Σεϋμουρ· ἤθελε, λέγει, νὰ εἶχε καὶ αὐτὸ περιουσίαν, διὰ νὰ κάμῃ τόσον ὡραίας καὶ σκοπίμους εὐεργεσίας·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὰς ὡραίας καὶ πατριωτικὰς ἐπιστολάς·) *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (ἀς ἐλπίσω ὅτι τὸ χειρόωνα θὰ γίνῃς δραστηριωτέρα· ἀσπάζομαι τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*) *Μαῖρον Ἀετὸν* (βεβαίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου δὲν ἔχει ἐδῶ σημασίαν·) *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* (καὶ, ὅταν κάθεται κανεὶς εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, καὶ εἰς ὑψηλὸν μάλιστα πάτωμα, ἔχει μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἀπόψεις τῆς πόλεως·) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* ([Ε] δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη, ἅμα θὰ εὕρω θὰ σου στείλω·) *Κυρίαν Σκαρλάτοστραν* ([Ε] ὄχι ἐντελῶς, διότι τὸ νόμισμα λέγεται καὶ *μάρκα*, θηλυκῶς· ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι μὲ τὰς δημοσιευομένας· ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ μὲ τόσην σχολαστικὴν ἀκρίβειαν! ἂν εὕρῃ κανεὶς π: χ: τὴν κυρίαν λέξιν τῆς Ἀκροστιχίδος, δὲν πειράζει ἂν βάλῃ ἔπειτα Πειραιεὺς ἀντὶ Πάτραι· πόλεις εἶνε καὶ αἱ δύο ἀπὸ Π. — ὅταν ὅμως διὰ τῶν ἀρχικῶν πρόκειται νὰ σχηματισθῇ ἡ θεὰ *Ἀθηνᾶ*, καὶ ὁ λύτης βάλῃ *Ἑστία*, ἡ λύσις του θὰ θεωρηθῇ λανθασμένη, ἔστω καὶ ἂν σχηματίσῃ τὴν Ἀκροστιχίδα τὸν ὀρθῶς, συμφώνως μὲ τὰ ζητούμενα·) *Λατάνιαν* (ἔστειλα δὲν πειράζει· ὅσῳ ἐνωρίτερα, τόσῳ καλλίτερα·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (δὲν πειράζει χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* (ἔλαβον, ὡς καὶ τὰ προηγούμενα·) *Φαίνωνα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Σεπτεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης ἐπὶ λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορίῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

416. Λεξίγριφος.

Ἐπῆρα κ' ἐγὼ κάτι
Ποῦ κάθε νέο λέγει·
Τὸ διαρῶ εἰς τρία,
Πέρνω τῶνα κομμάτι, —
Μοῦ μένουν δυὸ στοιχεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθήνας Καρδίας

417. Τονόγριφος.

Θάμιος εἶμαι ἐκ τῶν ὡραίων
Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς·
Δκναῖ, δ' ἐκ τῶν ἀρχαίων
Ἂν τὸν τόνον μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

418. Ἀναγραμματισμός.

Ἀνακατεύεις τὸ σακκοῦλι σου;
Ἀρά γε μέσα τί ζητεῖς;
Ἂν εὕρῃς ὅμως σπλάχνον σου,
Λύτά μου, εἶσαι νικητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δωδώνης

419. Ἀστήρ.

```
*     *     *
  *   *   *
    * * *
* * * E * * *
    * * *
  *   *   *
*     *     *
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γνωσθῇ ὁ ἀστερισμὸς τῆς νήσος τῆς Εὐρώπης, καθέτως ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, διαγωνίως δὲ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ σύμπτωμα νόσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου

420. Αἴνιγμα.

Ρωμαῖος στρατηγὸς τἀρσενικόν μου
Κἀὶ ζῷον φορτηγὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδιμάντος τοῦ Παραδείσου

421. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ θεὸς ρωμαϊκός.
* + * = Θεὸς ἑλληνικός.
* * + * * = Κρητικὸς Ἄδου.
* * * + * * * = Κένταυρος.
* * * + * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαθητοῦ Δραγατσείου

422. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:

Πέρας, ἀρνός, τροφή, μυῆμη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειρωνατικοῦ Ἡλιου

423. Ἀπροσδόκητον.

Διατί ὁ Διογένης δὲν ἔβαζε ποτὲ τὰ ὑποδήματά τους;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεροβόλου Χαρταιγῆς

424-425. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *Γέλα* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ζάμα*.
2. Ἡ *Ζάμα* δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κρότων*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἠπείρου

426. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὰ ἀρχικὰ σχηματίζουν Κράτος ἀσιατικόν, τὰ δεύτερα ἡρωϊκόν, τὰ τρίτα κάτι γλυκύ, καὶ τὰ τέταρτα ἑλληνικὴν πολίχνην.

1, Ἀρχαία Βασίλισσα διάσημος. 2, Παρακαλεῖ, ζητεῖ χάρες. 3, Ἐπίθετον. 4, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρύχωνος

427. Ἐλλειποσύμφωνον.

ὀε - ο - αοεο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζῶν Πικοῦλ

428. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

Ζ^{5} (οὐσιαστικὸν) — α^{4} (προστακτικὴ) — μ^{5} (συγκριτικὸν) — * — κ^{5} (οὐσιαστικὸν) — α^{6} (ἐπίθετον.)

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδόρου Ι. Κουρούδη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31

321. Ἰουστῖνος (εἰ, οὖς, Τῆνος.) — 322. Ἰούνιος (Ι, οὐ, νῖ, ὃς.) — 323. Κισσὸς-κίσσα.— 324. Τὸ κάτω μέρος τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος περιλαμβάνει τὴν Τάσον πελώριον κ' ἐξηπλωμένον ἀνάσκελα. Διὰ νὰ φανῇ ὀρθιος, ὅπως φαίνεται ἀπέναντι, ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος πρέπει νὰ γίνῃ βάσις. Προσθέτομεν ὅτι ἡ σκοῦπα, ἡ ὁποία φαίνεται ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκρην, σχηματίζει . . . τὰ μαλλιά του.

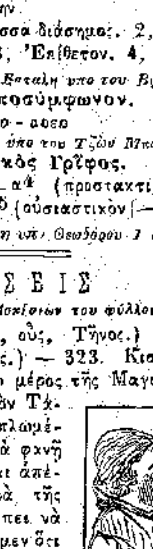

325. Τ
ΠΑΣ
ΠΕΝΙΑ
ΤΑΝΑΓΡΑ
ΣΙΓΜΑ
ΑΡΑ
Α

326. Ἴστρος — Τρὼς = ὑς + { Πχναθήναια - Ἀθηναῖα = (Πάν + {Δανία — Δάν = } ἴα = Ι-ΣΠΑΝΙΑ.—

327. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α σχηματίζονται αἱ λέξεις: *κατά, ὤχρι, τρία, Αἴας*, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν Κυβόλεξον.— 328. Ἡ λέξις *οὐσιαστικόν*, ἡτις εἶνε ἐπίθετον.— 329. ΑΜΑΣΙΣ (Ἀφρική, Ὀμῆρος, Ἀνάνίας, Χρεστεκία, Βελεμόρη, ἐλέφας.) — 330. Τοῖς νόμοις πεῖθου.— 331. Ἡ Σύρος εἶνε νῆσος τῶν *Κυκλάδων* (Εἰς ἡ ρῶσοῦν· ἐν εἰς· ὁσῶν νεῖ κλάδων.)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικέαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας. συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου, 1904